

It will be a significant step in the field of issues related to corruption in universities. You also need to make changes to the Criminal Code of Ukraine, namely: Article 368 part 1 change on the punishment of two to five to seven years of imprisonment and the deprivation of right to hold teachers' posts or engaged in teaching [3].

There are also solutions; you can connect the issue of awareness and social prevalence. Bring corruption in higher education institutions in common coverage and show seriousness of problems that will haunt the pretty gravity of penalties. Nowadays, people are the most lucid and aware through the media (media). Therefore, if taking advantage of this influential lever of State for responsibility and a practical example that will express a tough and not insidious anti-corruption policies, which will apply to anyone who wants to jump on the shadow side of earnings or so-called «easy» money you will get informed and until society, the status of the UNIVERSITY is able to compete with international universities will be able to consolidate the work of a public servant at the prestigious level and eventually improve the social level of the country.

References:

1. The law on prevention of corruption «(Supreme Council of Ukraine, 2014, no. 49, 2056; 2015, # 17, art. 118.
2. Sociological poll, conducted by the Foundation «Democratic initiatives» named Kitten. electronic access mode: http://2008.dif.org.ua/uploads/Corruption_in_higher_education.pdf.
3. The Criminal Code of Ukraine dated April 6, 2001. – № 16. – Article 368
4. Bolotina n. human right to social security in Ukraine: the problem of terms and concepts / n. Bolotina // law of Ukraine. – 2011. – No 4. – P. 35-39.
5. Labor Code of Ukraine/Approved the law of Ukraine law of 24.12.2015 N 911-VIII / 911-19.
6. Bill No. 2490 «on the civil service» from May 1, 2016 p.

Павліченко Є.В.

*кандидат юридичних наук, доцент,
Донецький юридичний інститут МВС України*

НАПРЯМИ ВДОСКОНАЛЕННЯ МЕХАНІЗМУ НАДАННЯ АДМІНІСТРАТИВНИХ ПОСЛУГ В УКРАЇНІ

Сьогодні головною метою реформування публічної адміністрації є формування ефективної системи публічної адміністрації, що спроможна буде надавати якісні публічні послуги громадянам нашої держави на рівні, що відповідає європейським стандартам, а також забезпечувати оптимальне використання публічних коштів та буде здатна вчасно і адекватно реагувати на соціально-економічні, зовнішньо – політичні та інші виклики.

Чинна публічна адміністрація в Україні не відповідає стратегічному курсу держави до демократії та європейських стандартів належного врядування, оскільки залишається неефективною, схильною до корупції, внутрішньо суперечливою, надмірно централізованою, заритою від суспільства, громіздкою і відірваною від потреб людини.

Зараз простежується відсутність паритетних засад у відносинах приватних осіб з органами публічної адміністрації, що має вираження у неналежному правовому регулюванні відносин між приватними особами та органами публічної адміністрації, існування фактичної переваги прав та інтересів чиновників, формалізм, бюрократія, корупція, існують проблеми доступу до публічної адміністрації, відсутній або неефективний порядок адміністративного оскарження рішень, дій та бездіяльності публічної адміністрації, спостерігається затягування процесу становлення системи адміністративних судів, їх перевантаженість та довгі строки розгляду справ. Все це свідчить про необхідність реформування публічної адміністрації в Україні на місцевому на регіональному рівнях.

Реформування публічної адміністрації на місцевому рівні повинно забезпечувати становлення та розвиток місцевого самоврядування, органи якого спроможні будуть надавати відповідно до законодавства якісні публічні послуги громадянам під свою відповідальність і забезпечувати поліпшення якості життя людини у територіальних громадах.

Органи місцевого самоврядування повинні мати необхідні повноваження і ресурси для надання більшості публічних послуг, які потребує населення, в органах місцевого самоврядування мають працювати під контролем відповідних органів виконавчої влади посадові особи, які б могли забезпечувати надання адміністративних послуг, за якими часто звертаються громадяни нашої держави.

Реформування публічної адміністрації стосується кожного громадянина нашої країни, оскільки воно повинно бути направлено на раціональне та справедливе правове регулювання процедурних відносин органів публічної адміністрації та громадян. Адміністративна процедура повинна бути простою та ефективною, а держава повинна гарантувати кожній особі право на неупереджене та чесне вирішення її справи протягом розумного строку. Особливої уваги заслуговують процедурні гарантії захисту прав приватних осіб: забезпечення права особи бути вислуханою перед прийняттям адміністративного акта, який може на неї негативно вплинути, надання особі доступу до матеріалів справи, на основі яких приймається рішення, обмеження дискреційних повноважень органів, обов'язкового мотивування адміністративного акта, який може негативно вплинути на особу, визнання права особи на допомогу на представництво в адміністративній процедурі, повідомлення особі порядку оскарження адміністративного акта та забезпечення засобів правового захисту від нього, а також кожній особі повинно гарантуватись право на відшкодування збитків, завданих їх публічною адміністрацією [1, с. 253-254].

На законодавчому рівні повинні бути закріплені всі права особи, а також повинно бути врегульоване питання «втручальних впроваджень»- випадків, коли прийняте рішення, яке зачіпає права та законні інтереси конкретної особи, здійснюється органом публічної адміністрації за власною ініціативою, регулювання в таких випадках має бути спрямоване на захист прав приватних осіб, враховувати їх інтереси при прийнятті рішень.

Окремим важливим заходом, спрямованим на вдосконалення механізму правового регулювання надання адміністративних послуг, сучасні вчені вважають уніфікацію неюрисдикційних адміністративних процедур. На думку

О.П. Рябченко, така уніфікація може бути проведена за двома напрямками: процедурний порядок здійснення та процедурна форма закріплення відповідних дій. При цьому останній напрям може бути реалізований шляхом проведення комплексної уніфікації на державному та галузевих рівнях, а щодо процедурного порядку здійснення визначено, що його слід закріпити на рівні законодавчого акта- процедурного кодексу [2, с. 64].

Одним із важливих кроків реформи публічної адміністрації має бути широке впровадження доктрини адміністративних послуг, оскільки визнання людини, її життя і здоров'я, честі та гідності є найвищою соціальною цінністю і вимагає переосмислення ролі держави та впровадження радикальних змін у відносини між владою та громадянами.

Адміністративна послуга – результат здійснення владних повноважень уповноваженим суб'єктом, що відповідно до закону забезпечує юридичне оформлення умов реалізації фізичними та юридичними особами прав, свобод і законних інтересів за їх заявою. Згідно ст. 2 Закону України «Про адміністративні послуги», адміністративна послуга – це результат здійснення владних повноважень суб'єктом надання адміністративних послуг за заявою фізичної чи юридичної особи, спрямований на набуття, зміну чи припинення прав та обов'язків такої особи відповідно до закону [3, с. 152].

Сучасний стан надання адміністративних послуг характеризується такими недоліками як: наявність необґрунтованих видів адміністративних послуг; подібнення адміністративних послуг на окремі платні послуги; перекладання обов'язків адміністративних органів щодо збирання довідок, візування, погоджень на приватних осіб; необґрунтовано високі розміри плати за окремі види послуг; обмеженість днів та годин прийому громадян; проблеми доступу до інформації необхідної для отримання адміністративних послуг; необґрунтовано великі строки для надання окремих послуг; суперечливе правове регулювання та неналежне регулювання процедурних питань; фактичне зобов'язання приватних осіб отримувати супутні платні послуги та сплачувати добровільні внески.

Для покращення якості надання адміністративних послуг необхідно:

- 1) інституційно розмежувати органи, які займаються виробленням політики та органи, які займаються поточним адмініструванням;
- 2) мінізувати обсяг та номенклатуру адміністративних послуг та залишити лише ті послуги, які зумовлені публічними інтересами;
- 3) максимально децентралізувати надання адміністративних послуг;
- 4) регламентувати процедуру надання адміністративних послуг;
- 5) створити такі умови, щоб суб'єкти, які надають адміністративні послуги, в питанні внутрішньої організації діяльності могли діяти за принципами приватного сектору;
- 6) виробити стандарти надання адміністративних послуг; створювати «універсами послуг», що дозволить особі в одному місці отримати всі або найбільш поширені адміністративні послуги;
- 7) законодавчо закріпити «адміністративний збір», який повинен стягуватися за надання адміністративних послуг;
- 8) організації електронного документообігу в органах публічної адміністрації,
- 9) застосування електронного цифрового підпису;

10) інформування громадськості про діяльність органів публічної влади із застосуванням інформаційних мережевих технологій;

11) запровадження електронних консультацій з громадкістю з питань формування та реалізації державної політики;

12) розгляду електронних звернень фізичних та юридичних осіб;

13) надання органами публічної адміністрації адміністративних послуг дистанційно завдяки використанню інформаційних технологій;

14) вдосконалення організації надання адміністративних послуг, делегування та впровадження конкуренції, підвищення стандартів послуг.

Список використаних джерел:

1. Права громадян у сфері виконавчої влади: адміністративно правове забезпечення реалізації та захисту: Наукове видання / За заг. ред. В.Б. Аверянова. – К.: Наукова думка, 2007. – С. 253-254.

2. Рябченко О.П. Уніфікація адміністративних процедур у правоохоронній діяльності міліції як гарантія законності їх здійснення // Теорія та практика забезпечення якісного управління в сфері діяльності Міністерства внутрішніх справ: Матеріали Міжнародної науково-практичної конференції, Київ, 27 листопада 2009 р. / Упорядники: Т.О. Проценко, І.П. Голосніченко, О.Г. Циганов, П.П. Кульчицький/ За заг. ред. Т.О. Проценка. – К.: ДНДІ МВС України, 2009. – С. 64.

3. Науково-практичний коментар до Закону України « Про адміністративні послуги»/ За аг. ред. В.П. Тимошука. – К.: ФОП Москаленко О.М. – 15 с.

Панькова З.Л.

аспірант,

Національний технічний університет України

«Київський політехнічний інститут»

ЗАРУБІЖНИЙ ДОСВІД НАДАННЯ АДМІНІСТРАТИВНИХ ПОСЛУГ ТА ЙОГО ЗАСТОСУВАННЯ В УКРАЇНІ

В Україні на сьогоднішній день відбувається реалізація адміністративної реформи. Здійснено вагомий внесок в розвиток законодавчого регулювання інституту адміністративних послуг, правові норми віднайшли своє вдале практичне застосування.

Однак, якщо стрімко розвиватися інститут адміністративних послуг в Україні почав з 2012 року, то у країнах Європи інститут адміністративних послуг розпочав своє функціонування на початку 90 –х років минулого століття.

Оскільки процес становлення цієї системи в нашій державі й досі триває, беззаперечно корисним для нас є зарубіжний досвід надання адміністративних послуг, який дозволить нам виробити шляхи та напрями удосконалення інституту адміністративних послуг.

Яскравим прикладом належного функціонування інституту адміністративних послуг є федеративна республіка Німеччина.

Аналогом центрів надання адміністративних послуг є так звані – «універсами послуг». Децентралізація державної влади дозволяє кожному